

Egy ropi NAPLÓja A NAGY DOBÁS

NEMZETKÖZI
BESTSELLER

Jeff Kinney

EGY ROPI NAPLÓJA-SOROZAT

Egy ropi naplója

Egy ropi naplója 9. – A nagy kiruccanás

Egy ropi naplója 2. – Rodrick, a király

Egy ropi naplója 10. – Régi szép idők

Egy ropi naplója 3. – Az utolsó szalmaszál

Egy ropi naplója 11. – Dupla para

Egy ropi naplója 4. – Kutya egy idő

Egy ropi naplója 12. – Lépünk le!

Egy ropi naplója 5. – A rideg való

Egy ropi naplója 13. – Hóhaború

Egy ropi naplója 6. – Négy fal között

Egy ropi naplója 14. – Romhalmaz

Egy ropi naplója 7. – A harmadik kerék

Egy ropi naplója 15. – Mély víz

Egy ropi naplója 8. – Pechszéria

Egy ropi naplója 16. – A nagy dobás

A ROPIVILÁG TOVÁBBI KÖNYVEI

Egy Bitang Jó Fej Srác Naplója

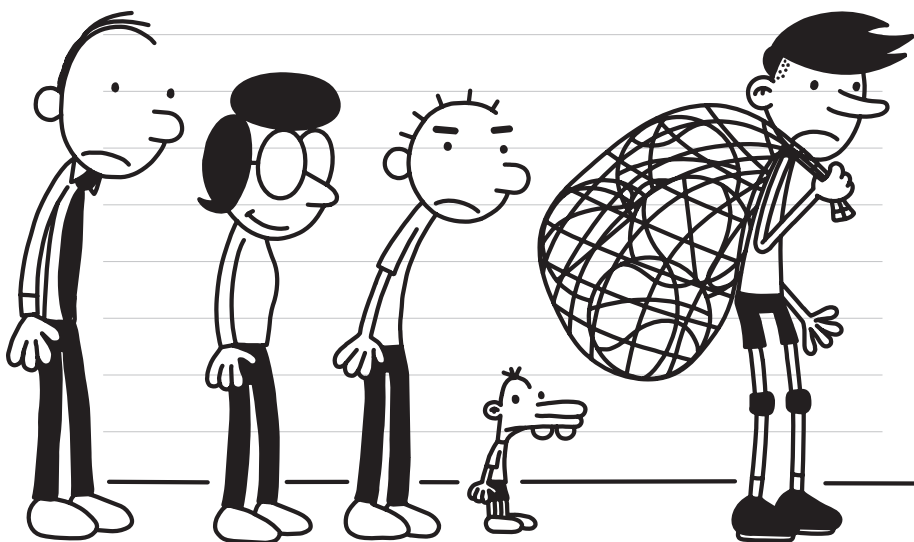
Csináld magad Ropi-napló

Rowley Jefferson Bitang Király kalandja

Egy ropi filmes naplója

Rowley Jefferson bitang para rémtörténetei

Egy ropi filmes naplója – A következő fejezet

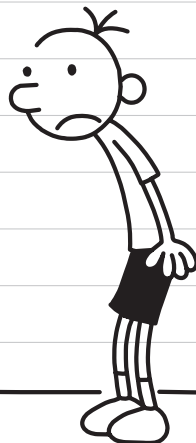
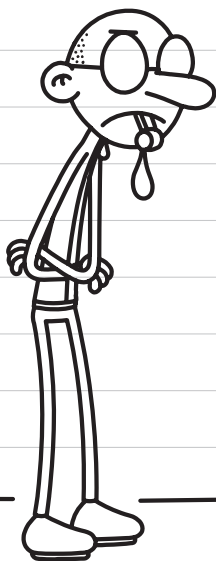

DIARY of a Wimpy Kid BIG SHOT

Jeff Kinney

EGY ROPI NAPLÓJA:

A NAGY DOBÁS

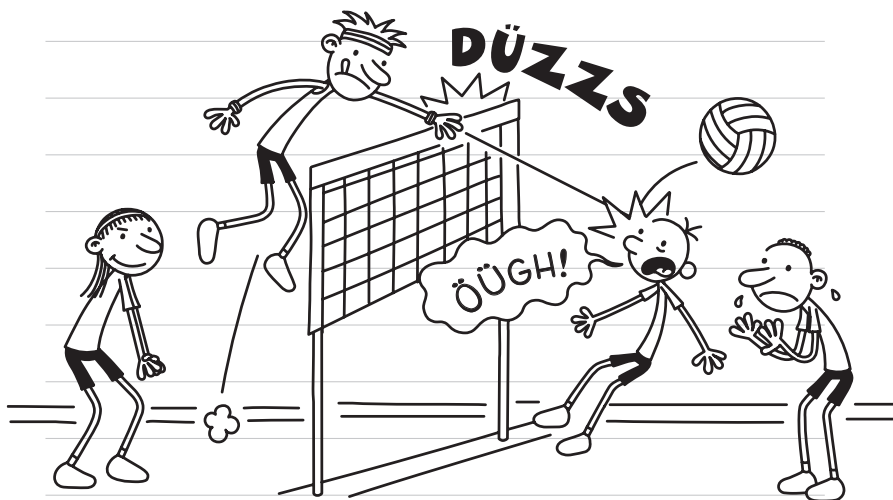
Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2021

Hétfő

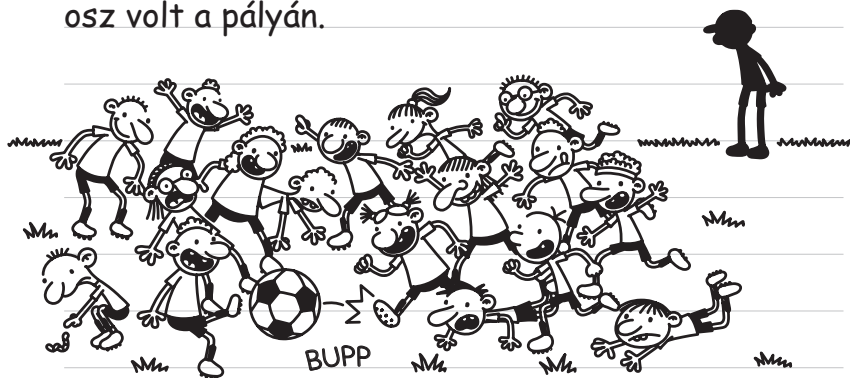
Azt hallottam, a sportolóknak különlegesek a génjeik, attól olyan ügyesek. Hát, ha léteznek is ilyen különleges gének, nekem NINCSENEK, az fix.

Anya mindig azt mondja, hogy egy csapatban mindenkinek megvan a szerepe. De amikor tesióránn játszunk valamit, mindig az az érzésem, hogy az én szerepem csak annyi, hogy legyen valaki, aki mellett a többiek MÉG JOBBNAK tűnnek.

Mostanra már elég biztosra érzem, hogy belőlem sosem lesz profi sportoló, úgyhogy szeretném már most bejelenteni a visszavonulásom.

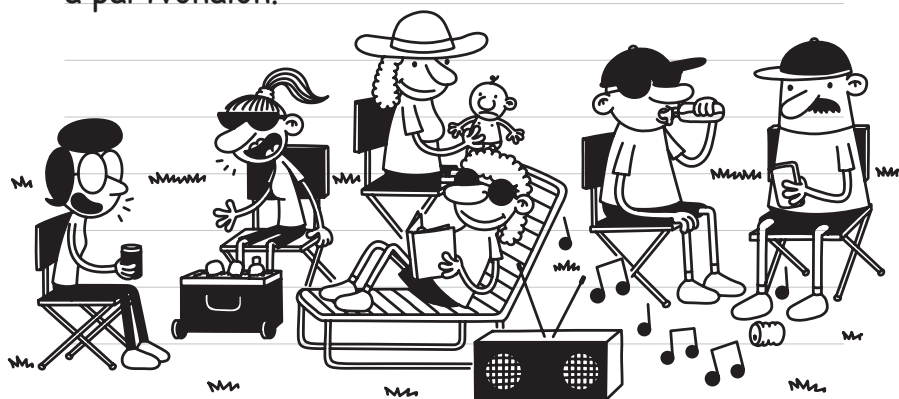
Az a fura, hogy régen tőkre SZERETTEM sportolni. De az még oviban volt, ahol minden sport POÉN. Az első játék, amivel életemben megismerkedtem, a foci volt. Nem tudtam, mik a szabályai, de a többiek sem. Úgyhogy legtöbbször totális káosz volt a pályán.

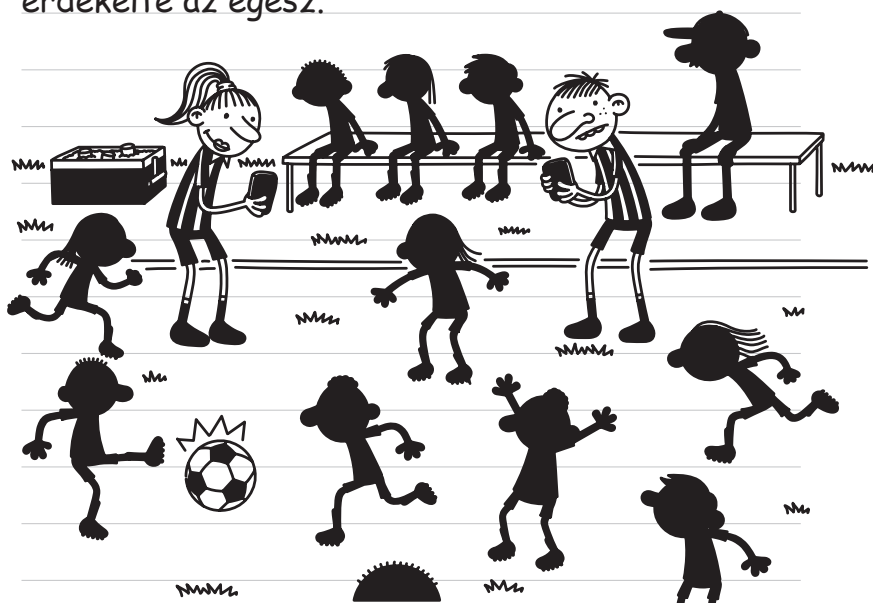
Akármerre ment a labda, mi rohantunk utána. Hébe-hóba aztán a labda véletlenül begurult valamelyik kapuba, és erre MINDENKI ujjongani kezdett.

Senki sem figyelte az állást, úgyhogy nem voltak se nyertesek, se vesztesek. A szülőket sem érdekelte a meccs, mert ők meg elvoltak egymás közt a partvonalon.

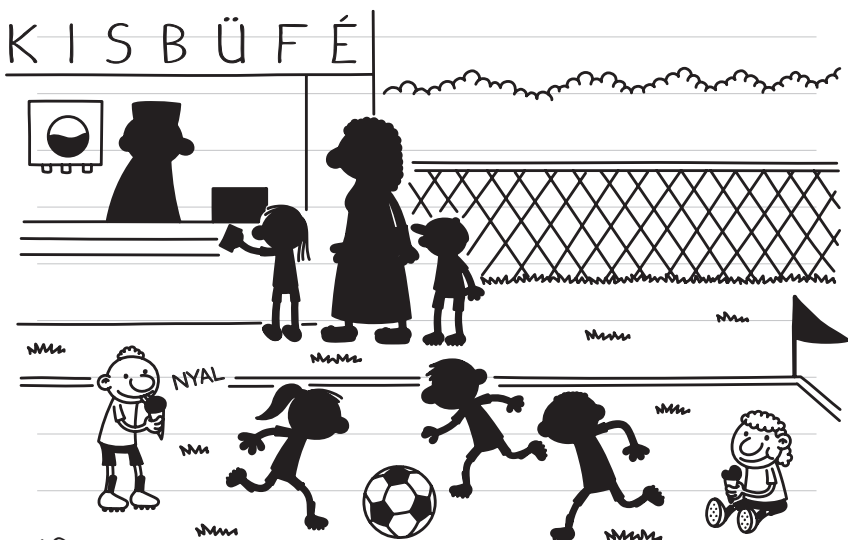
A bírók felsősök voltak, őket meg végképp nem érdekelte az egész.

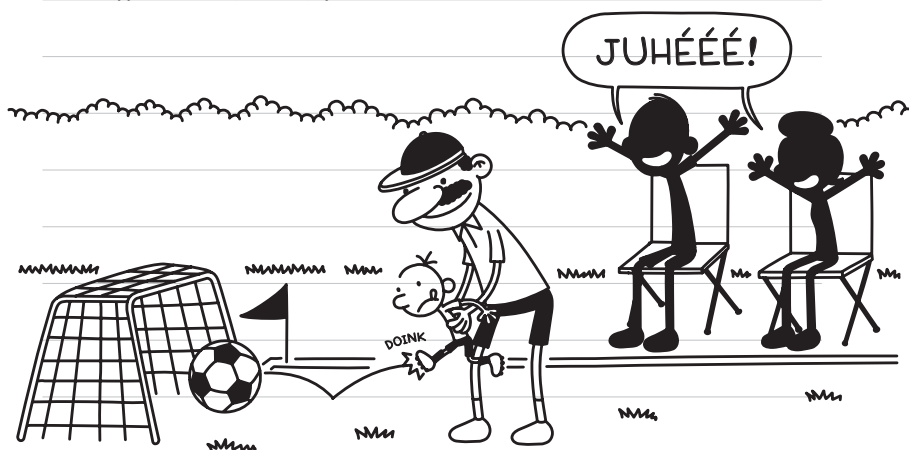
Olyannyira nem, hogy még akkor sem fújtak a sípjukba, ha kiment a labda, így aztán a végén egy csomószer már tökre nem is azon a pályán játszottunk, amelyiken kellett volna.

A meccsek után meg mindig fagyizni meg sütitzeni mentünk a büfébe. Sőt, néha még a meccs VÉGÉT sem vártuk ki.

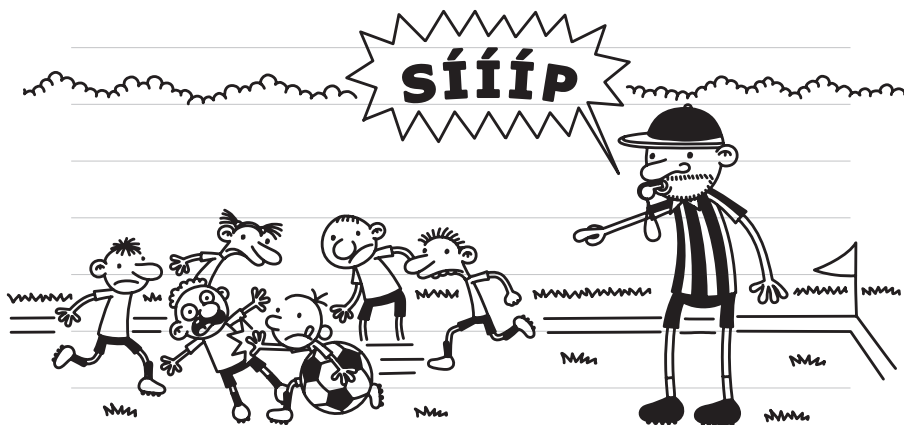
Az edzők mind jó fejek voltak, és figyeltek, hogy mindenkinek legyen esélye gólt rúgni. Ez jót tett az ember lelkének.

Akkoriban BIZTOSRA vettem, hogy ha nagy leszek, focista leszek. Még azt a kis focis fotót is elraktam magamról, amit az év végén kaptunk, hátha egyszer még sokat fog érni.

De amikor átkerültünk elsőbe, VÉGE lett a jó világnak. A bírók elkezdtek fújni a sípjaikat, és már nem hagyták, hogy bármit megtegyünk, mint korábban.

A bírók szinte MINDIG sípoltak, amikor ÉN labdához értem. Így aztán egy idő után inkább csak beálltam a pálya sarkába, és imádkoztam, hogy ne-hogy a közelembe jöjjön a labda.

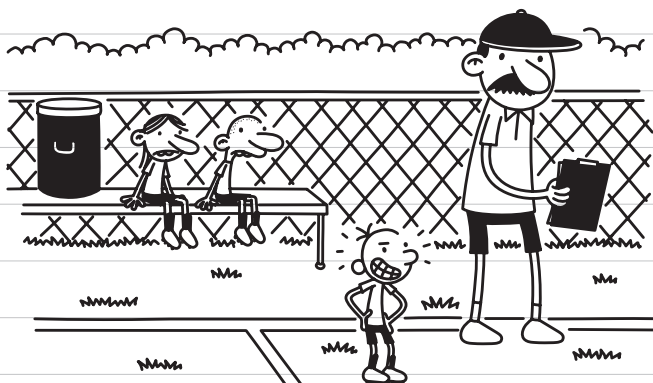

Na, nem mintha sokszor lettem volna pályán. Alsóban az edző már csak a JÓ játékosokat állította be, mi többiek meg ülhettünk a kispadon.

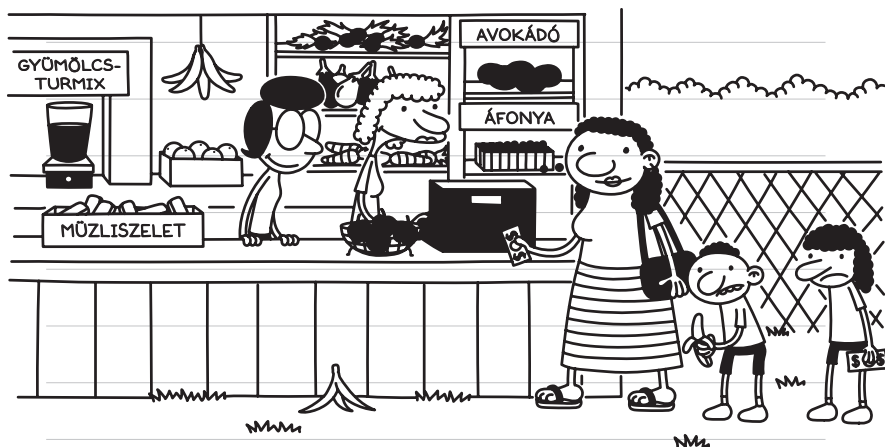
Anya azt mondta, az edző csak azért nem játszat, mert én vagyok a „titkos fegyvere”, és valami nagy pillanatra tartogat.

Én azonban nem tudtam, hogy anya csak a lelket próbálja tartani bennem, ezért mindig, amikor beállított az edző, azt hittem, én vagyok az aranylábú sztárgyerek.

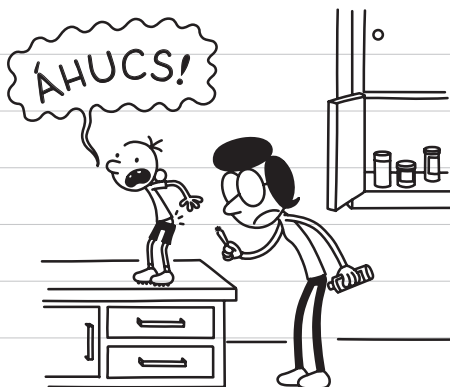
Akkorra már a büfé sem volt olyan szuper, mint addig. Néhány szülőnek nem tetszett, hogy cukros és zsíros kajákat árultak, ezért lecseréltették velük a fagyikat meg sütiket EGÉSZSÉGESEBB nasikra.

Csakhogy addig a büfé fagyibevétele fedezte a pálya fenntartását. Onnantól fogva a gondnokok csak háromhetente vágták a fűvet, amitől nagyon lelassultak a meccsek.

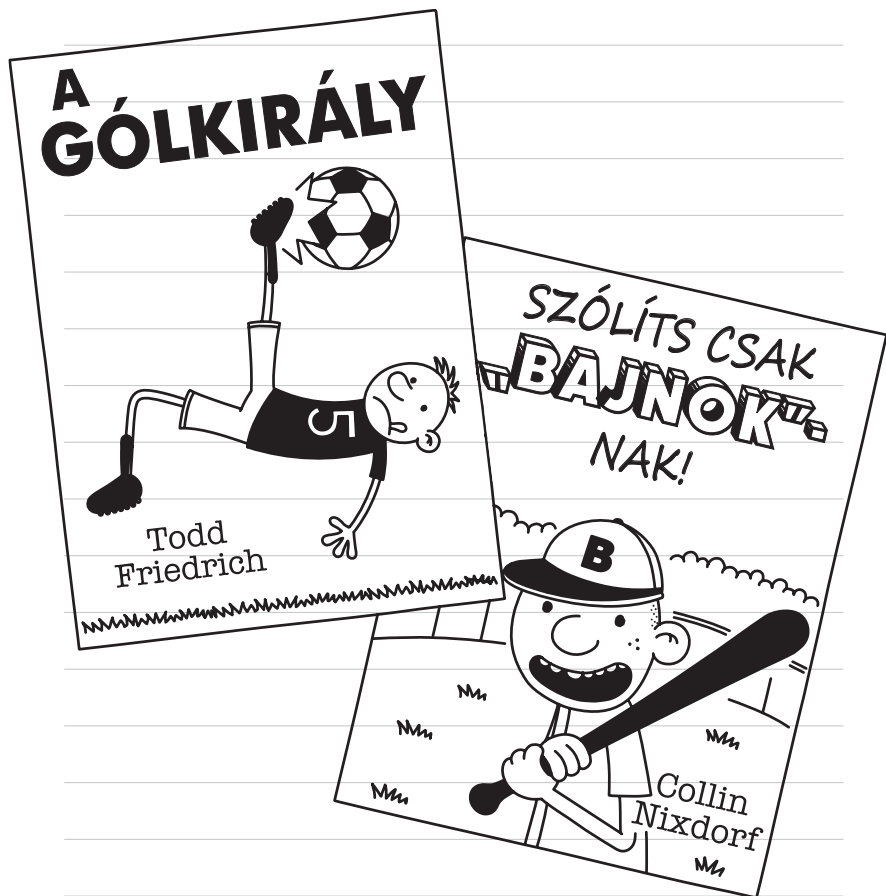
Aztán miután néhányunkat megmászták a kullancsok a hosszú fűben, lefújták az idény összes többi meccsét. Szerintem ennél jobban NEM IS dönthettek volna.

Kicsit sajnálom, hogy ilyen béna vagyok a sportokban, mert szerintem apa abban reménykedett, hogy élsportoló lesz majd belőlem. Valahányszor elment a könyvtárba, mindig sportkönyvekkel megpakolva jött haza.

Biztos egy csomó gyerek szereti az ilyen sztorikat, de azok a gyerekek NEM ÉN vagyok.

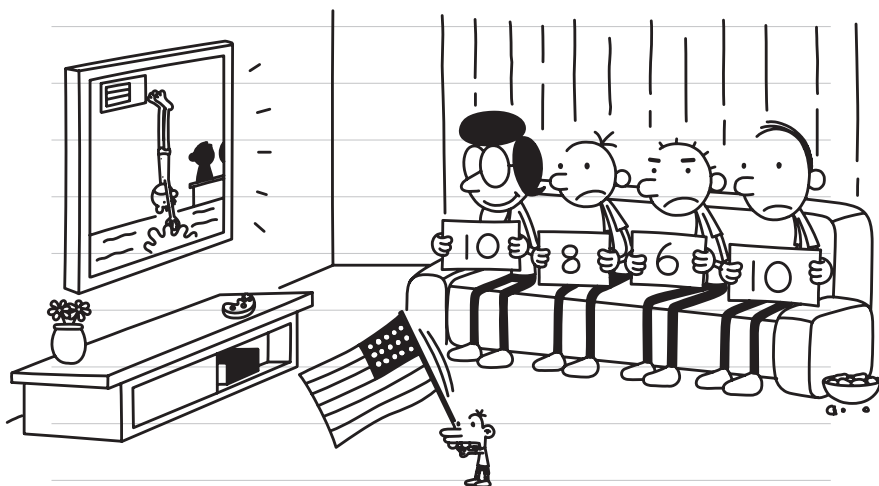

A könyvtár tele van olyan könyvekkel, amikben egy tehetséges gyerek győzelemre vezeti a csapatát. Velem viszont sosem történt semmi ilyen a való életben, és lefogadom, hogy nagyon nem vagyok egyedül.

Valakinek írnia kéne egy könyvet, ami nekünk, a
TÖBBSÉGNEK szól.

Nincs ám amúgy semmi bajom a sportokkal, csak
ne kelljen RÉSZT VENNEM bennük. Nézni viszont
elnézegetem őket, idén nyáron például orrvérzésig
néztem az olimpiát.

Anya ötlete volt, hogy nézzük családi program-
ként együtt a számokat. Azt mondta, manapság
mindenki a saját kis buborékjában él, de a sport
legalább még képes összehozni az embereket.
Szerintem sincs baj a közösségi élményekkel, de
azért módjával elég azokból is.

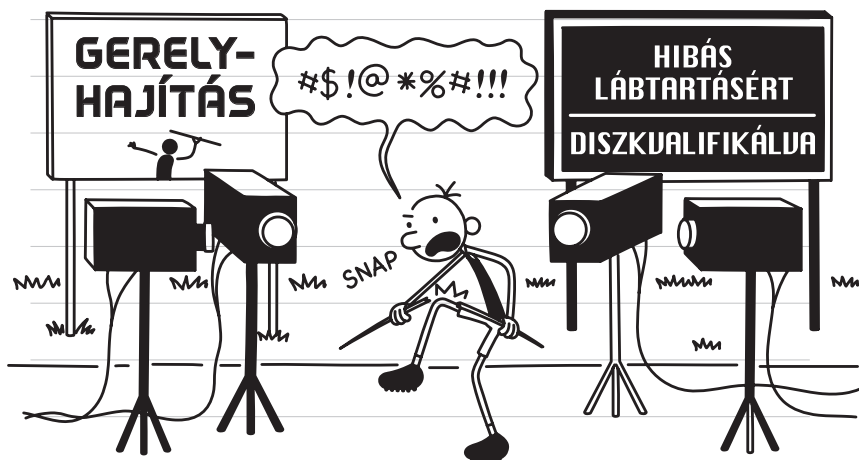

Anya azt mondta, azért szereti az olimpiát, mert ott látni az emberi ügyesség tetőfokát. Én viszont pont azt szeretem, amikor valamit ELBALTÁZNAK.

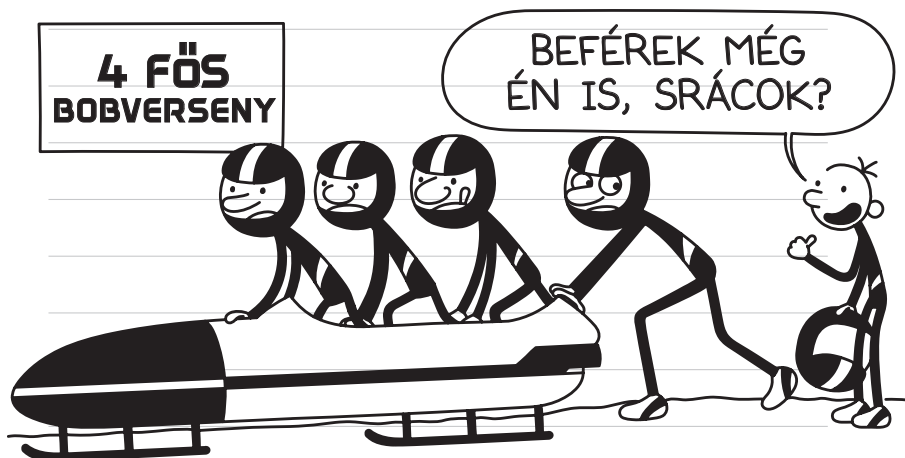

Őszintén szólva NEM LENNÉK azoknak a sportolóknak a helyében. Egy merő ideg lennék, ha tudnám, hogy milliók figyelik a tévében minden lépésemet. Ráadásul, ha élsportolóként hibázik az ember, elvárják, hogy nyugisan vegye.

Én viszont, ha négyévnyi kemény edzés után az olimpián elszúrnék valami lényegtelen apróságot, kizárt, hogy fapofával kibírnám.

Ezért én max. CSAPATSPORTOLÓ lennék. Mert ha csapatban bakizol, a közönség még hiheti azt, hogy más volt.

Sőt, én ha olimpikon lennék, olyan számban indulnék, amiben LÓ is van. Mert ott, ha valami balul sül el, akkor rögtön van kit HIBÁZTATNI is.

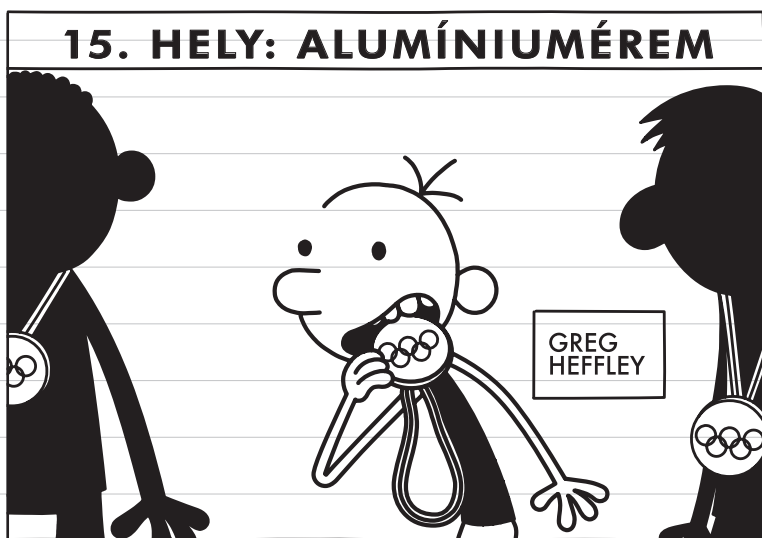

Bár lehet, hogy a lovak néha épp ezért szoktak teljesen megvadulni!

Hiába néztük rengeteget az olimpiát, még mindig nem értek mindent.

Először is, nem értem, miért csak azok kapnak érmeket, akik dobogós helyen végeznek. Igazán adhatnának mindenkinek valamit, és akkor senki nem menne haza üres kézzel.

Most úgy működik a dolog, hogy az első helyezett aranyat kap, a második ezüstöt, a harmadik pedig bronzot. Hát szerintem az ezüst és a bronz között azért elég nagy az ugrás.

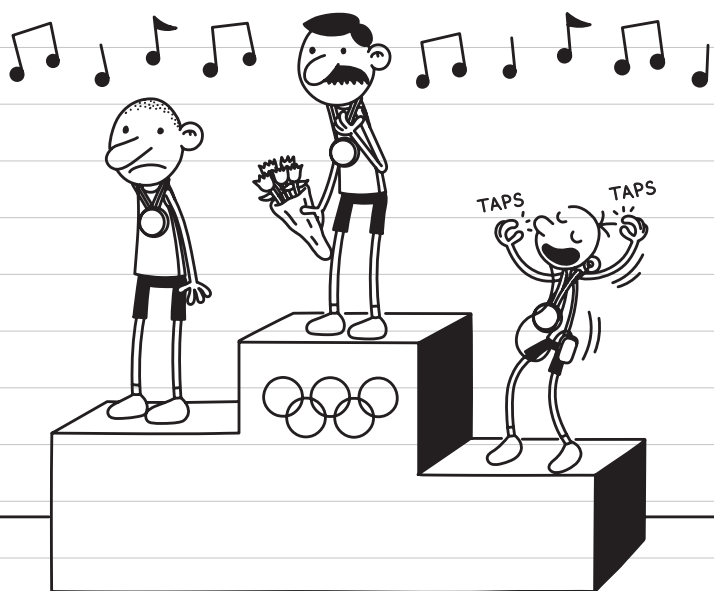
Az arany meg az ezüst legalább értékes fémek.
A bronzért max. pár dolcsit kaphatsz, ha mázlid van.

Gondolom, egy érem rögtön az után éri a legtöbbet, hogy MEGNYERTED. Szóval ha én nyernék egyet, megpróbálnám már ott helyben reklámozni a tévénezőknek.

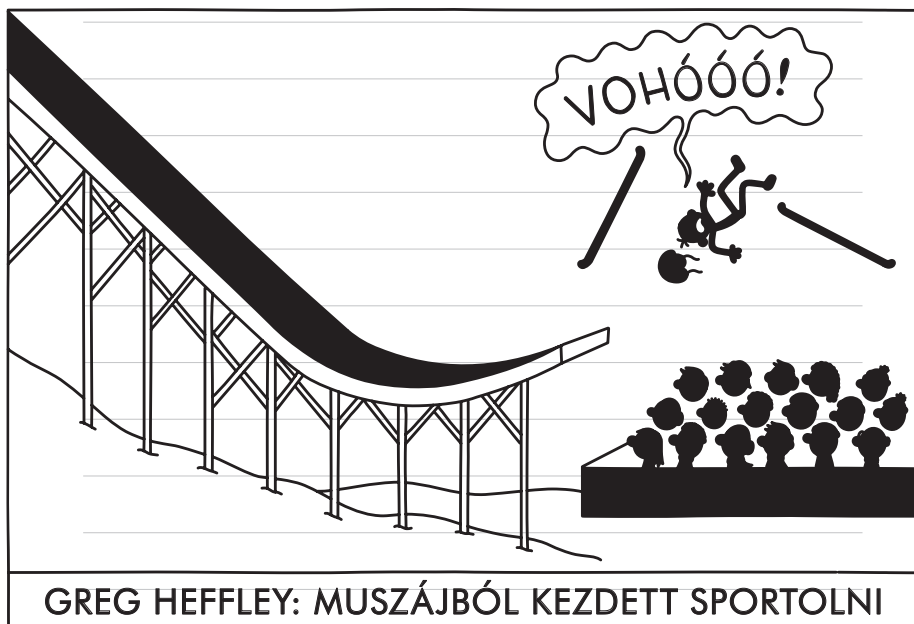

Az éremosztás alatt az első három helyezettet felállítják egy dobogóra, és aztán lejátsszák az aranyérmes országának a himnuszát, a másik két helyezettnek meg kötelező végighallgatnia. Hát, ha én lennék ezüst- vagy bronzérmes, vinnék magammal egy fülest, és pörögnék a saját zenéimre.

Anyának az az egyik kedvenc része, amikor elmesélik a sportolók élettörténetét. Egy csomó történet tök inspiráló, mert sokuknak kemény kihívásokkal kellett megküzdeniük, hogy ott tartsanak, ahol.

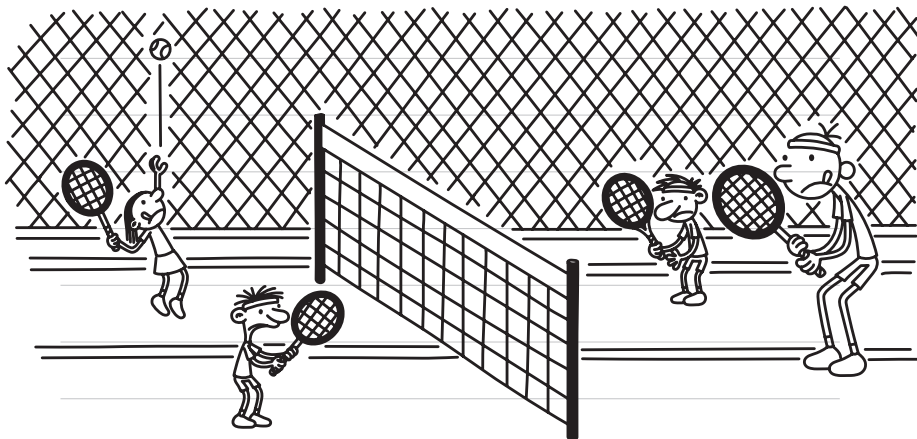
Ha én olimpikon lennék, az én sztorim sajna nem lenne olyan felemelő.

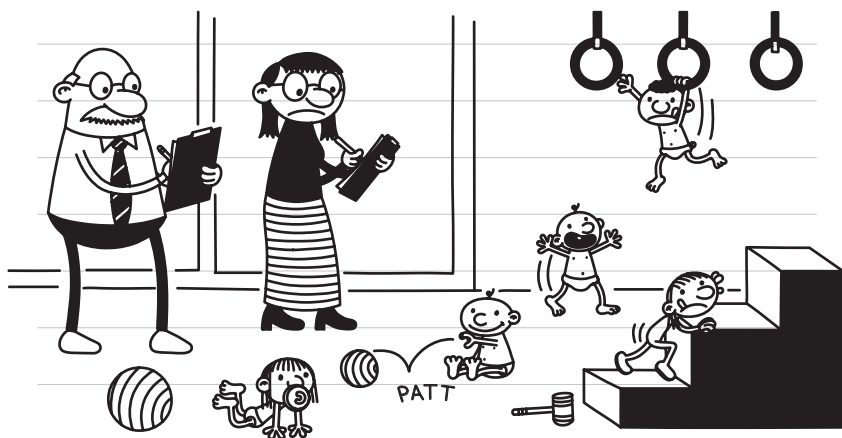
GREG HEFFLEY: MUSZÁJBÓL KEZDETT SPORTOLNI

Anya mindig azt mondja, hogy egy nap még belőlem is lehet olimpikon, de ahhoz már most el kell kezdenem az „olimpiához vezető utam”. Én viszont elég biztos vagyok benne, hogy nekem már késő.

A legtöbb sportot nagyon fiatalon el kell kezdeni, ha az ember profi akar lenni, szóval ha most hirtelen neki is állnék versenyezni, az összes ellenfelem kábé feleannyi idős lenne, mint én.

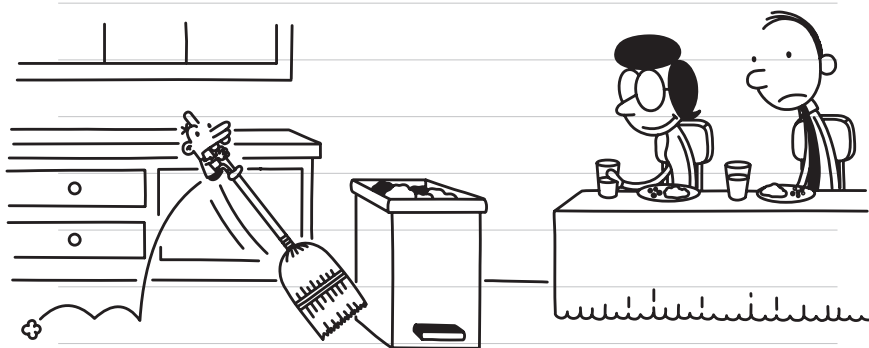

Azt hallottam, hogy vannak helyek, ahol már NA-
GYON fiatalon kiszűrik a tehetséges gyerekeket,
aztán meg mindenféle elitiskolákba küldik őket
edzeni.

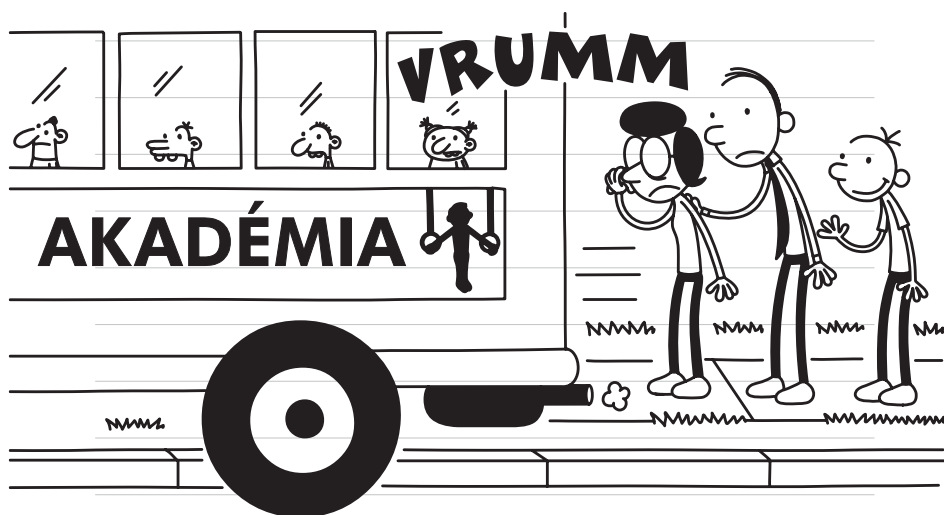

Úgyhogy szerintem belőlem már esélytelen, hogy
élsportoló legyen. Az öcsém, Manny viszont még
ovis, szóval neki lehet esélye.

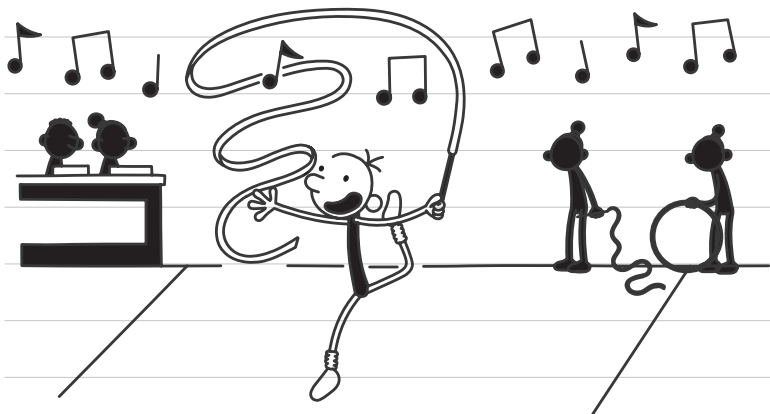
És ugyan én nem vagyok szakértő, de az alapján,
amit láttam tőle, szerintem TEHETSÉGES a srác.

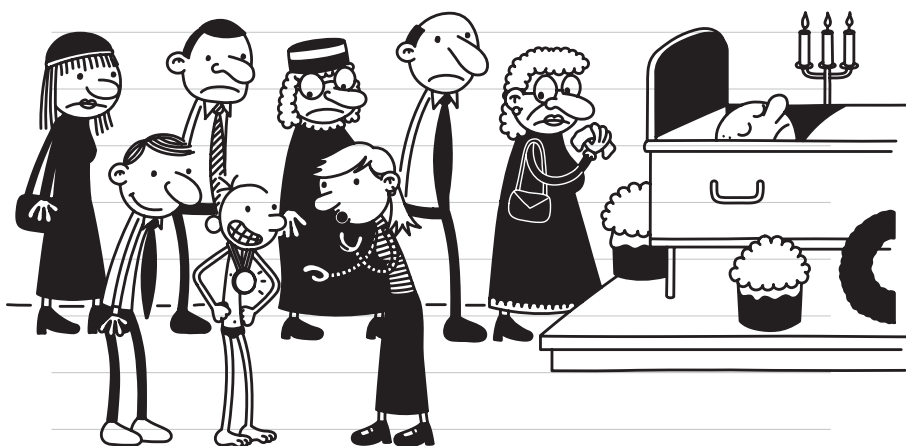
Őszintén, nem is bánám, ha anyáék elküldenék
Mannyt egy elitképzőbe, mert akkor eggyel
kevesebb emberrel kellene osztoznom a fürdő-
szobán.

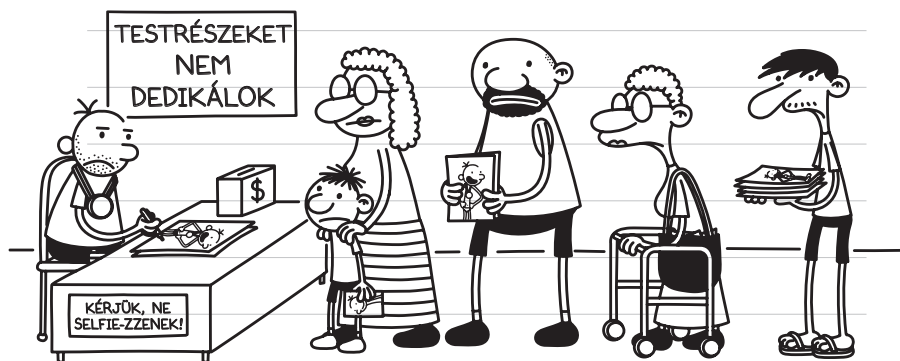
De ki tudja, lehet, hogy vannak sportok, amiket idősebben is el lehet kezdeni, és még nekem is van remény. Nagyon menő dolog a hazádat képviselni az olimpiát, AKÁRMI IS a versenyszámod.

És ha még ARANYAT is nyernék, az FIX, hogy sosem venném le a nyakamból.

Aranyérmesként az embernek sosem lenne gondja a pénzre. Még a sportpályafutása után is szétkeresné magát dedikálásokkal meg közönségtalálkozókkal.

De az igazi pénzt a reklámszereplésekért kapná az ember. Én igent mondanék BÁRMIRE, ha megfizetik.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

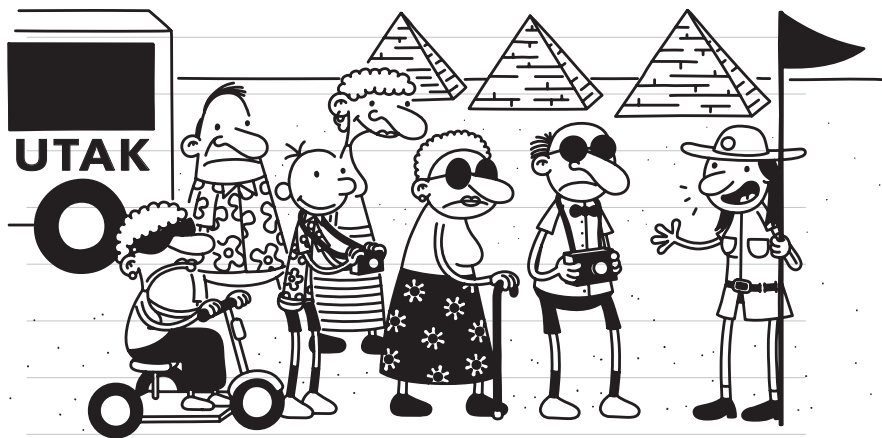
Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A sportolók életében az a legjobb, hogy hamar jön a nyugdíj. Én ennek kifejezetten örülnék, mert sok hely meg látnivaló van a világon, amit szeretnék még megnézni.

Úgyhogy lehet, hogy mégsem adom fel a sportolást egyelőre. Ki tudja, lehet, hogy még a végén olyasvalaki lesz belőlem, akire felnézhetnek az emberek!

